

GEBOORTETRAUMA

30 juni 1978

Goedenavond, vrienden.

Wij zijn niet alwetend of onfeilbaar en i bent aan de beurt om het onderwerp te bepalen. Maar denk dan wel zelfstandig na over alles, wat gezegd zal worden. Wat is uw keuze?

Reactie: De betekenis van het geboortetrauma op de ontwikkeling van de mens, en in stoffelijk opzicht, en in bewustwording.

Antwoord: Weet zeker, dat die titel niet in het Duits is gesteld? Maar goed:

GEBOORTETRAUMA

De mensen spreken over geboortetrauma en denken daarbij aan de enorme schok die de geboorte voor het kind betekent. Zij vergeten daarbij, dat het kind ook nog het slachtoffer kan zijn van prenatale trauma's, waarbij de ervaringen van de moeder op de een of andere wijze - vaak door afscheiding van stoffen die in de bloedbaan circuleren - invloed hebben op het organisme van het kind.

Uw vraag komt neer op een: wat betekent dit alles nu voor een mens die in de stof opgroeit?

In de eerste plaats is er natuurlijk een geestelijke kant van het probleem: Wanneer u normaal geboren wordt, krijgt u een aantal krampen te verwerken, vergelijkbaar met een reeks van felle aardbevingen, waarna u opeens een geheel vreemde omgeving wordt ingestuwd en uw organen opeens anders moeten gaan functioneren in een wereld, waarin geheel andere condities heersen dan die waaraan u tot dan toe gewend bent. Het resultaat is, dat u in deze periode wordt overstelpt door een veelheid van ongekende signalen die voeren tot onverwachte en bijna pijnlijke reacties. Deze laatsten zijn trouwens noodzakelijk om het organisme in de nieuwe omstandigheden tot functioneren te bewegen.

Het resultaat is dat je alle herinneringen die in het lichaamje reeds waren vastgelegd, grotendeels verliest. Voor een ander deel worden zij naar het onderbewustzijn verdrongen. Wordt iemand bv. door middel van de keizersnede geboren, zo blijven hem de krampen grotendeels of geheel gespaard. Wel blijft natuurlijk de plotselinge wisseling van milieu. Het gevolg is dat fragmenten van het verleden, als vastgelegd in de hersenen van het kind, later gemakkelijker aan de oppervlakte zullen komen. Is er sprake van prenatale trauma's door bv. sterke emotionele schokken van de moeder, zo behoeft geen lichamelijke schade of verandering hiervan het gevolg te zijn om een blijvende inwerking daarvan op de persoonlijkheid te hebben. Er is immers niet alleen maar sprake van een lichamelijke beïnvloeding door stoffen in de bloedsomloop, maar daarnaast worden in een dergelijke periode vaak ook zeer sterke telepathische signalen van de moeder ontvangen. Er bestaat tussen moeder en kind, voornamelijk in de laatste maanden van de zwangerschap een nogal vaste telepathische verbinding. Hierdoor worden bepaalde indrukken sterk aan het kind overgedragen. Ook al zullen deze door de geboorte verdrongen worden naar het onderbewustzijn, toch kunnen deze indrukken in het verdere leven het gedrag en de reacties van het kind zeer sterk beïnvloeden.

Nogmaals: een afwijkend gedrag kan ook door zuiver mentale impulsen worden veroorzaakt en behoeft dus niet altijd het gevolg te zijn van enige lichamelijke beschadiging of conditionering. In feite gaat het daarbij gemeenlijk om een reeds in het stoffelijke karakter aanwezige mogelijkheid, die op deze wijze reeds vanaf de eerste levensjaren een sterke nadruk krijgt. Wanneer je erop let, zo zul je constateren dat mensen die middels de moeder een dergelijke ervaring meegemaakt hebben, bijzonder onzeker zijn in hun belangstelling vaak zeer eenzijdig

gericht zijn, een grote mate van egocentrisme vertonen enz. Er blijken mensen te zijn die onder een dergelijke conditionering in het moederlichaam er later toe komen alles, wat maar met bv. seksualiteit samenhangt, af te wijzen, terwijl anderen juist hierdoor zodanig worden gefascineerd, dat elke norm die een normale mens in zijn gedragingen kent, hierdoor weg schijnt te vallen.

Probeer je het geboortetrauma te vertalen in de termen van het stoffelijke verdere leven, dan kun je stellen: Het feit dat herinneringen omtrent ik en verleden wegvallen, is altijd een voordeel. Hierdoor is men n.l. minder geneigd zich op vorige episoden van bestaan te baseren. Hoe sterker herinneringen aan delen daarvan op de voorgrond kunnen treden, hoe sterker de persoonlijkheid zich pleegt te baseren op deze oude gegevens bij haar oriëntatie op de wereld. Dit kan de mogelijkheid tot het opdoen van de voor de geest belangrijke nieuwe ervaringen beperken, maar ook de aanpassingsmogelijkheid aan de bestaande omstandigheden in het stoffelijke gedrag aanmerkelijk schaden. Wat dit betreft is het geboortetrauma dus gunstig en in feite zelfs noodzakelijk.

Toch zal dit trauma ook nadelige inwerkingen tonen wanneer de geborene niet op de juiste wijze wordt opgevangen. Ik vrees, dat hetgeen ik in dit verband ga zeggen, niet geheel juist zal schijnen te zijn, volgens de normen van de moderne medische en psychische wetenschappen. Ik zal mijn verklaringen echter met redenen omkleden.

Wanneer het kind geboren is, bestaat de telepathische afstemming op de moeder nog steeds en is redelijk sterk nog enige maanden van invloed op het besef en de gevoelens van het kind. Wanneer de moeder onmiddellijk na de geboorte het kind weer in haar aura opneemt, zo heeft dit op de gehele ontwikkeling van het kind een stabiliserende invloed. Het betekent immers dat het emotionele bestaan van het kind - en in de beginperiode van het bestaan tenminste overheersen emoties het menselijke bestaan - stabiel wordt. Er is daardoor een gemakkelijker aanpassing aan de toch op korte termijn geheel gewijzigde levensomstandigheden van het ik. Daarnaast worden gemakkelijker gedachten en gevoelens van de moeder overgenomen, zodat er ook van een gelijkmatiger bewustwording kan worden gesproken. De indrukken worden als samenhangend verwerkt en vormen in veel mindere mate een niet samenhangend geheel, waaraan men machteloos is overgeleverd.

Nu weet ik wel, dat men tegenwoordig afkeurt, dat een kind in het verleden stijf werd ingebakerd en reeds zeer kort na de geboorte tot een soort levende mummie werd getransformeerd. Lichamelijk zijn aan deze procedure inderdaad enige bezwaren verbonden, maar gelijktijdig placht men het kind in de onmiddellijke nabijheid van de kraamvrouw te houden. Kijk nu eens in vergelijking naar de z.g. moderne situatie: Het arme kind wordt geboren en prompt op een soort dienblad gelegd. Reeds na korte tijd wordt het afgevoerd naar een van de moeder nogal verwijderde zaal, waar het te midden van andere al dan niet schreeuwende kinderen wordt neergelegd. Het gevolg is dat reeds in de eerste uren van het leven de vertrouwde band met de moeder grotendeels wegvalt en geen vaste geestelijke en mentale oriëntatiemogelijkheid bestaat. Bovendien: dergelijke ruimten zijn dan gemeenlijk wel erg licht en luchtig, maar er zijn vreemde, steeds andere bewegende schimmen. Ondanks alle liefde en zorgen is er sprake van een grotere mate van onrust zonder compensatie door deelgenootschap in de emotionele uitstralingen van de moeder. Bovendien wordt het kind regelmatig naar de moeder gebracht en kort daarop weer weggehaald. Het maakt "reizen" en verliest steeds weer het sterke contact met de moeder en ervaart hierdoor emotionele onzekerheden, ook al worden die lichamelijk lang niet altijd kenbaar.

De disoriëntatie die gedurende een dergelijke periode ontstaat, plus het gebrek aan innerlijke stabiliteit, zal in latere fasen van het bestaan veelal een rol kunnen spelen en zal dan worden omgezet in vormen van agressiviteit. Men is zelfs nog op latere leeftijd vaak bezig zich steeds weer door afwijkend optreden en reageren te verdedigen tegen een soort emotionele onzekerheid die in deze eerste weken van het onafhankelijk stoffelijk bestaan tot stand kwam.

Kan men dit laatste nog beschouwen als deel van het geboortetrauma? Persoonlijk ben ik geneigd hierop ja te zeggen, omdat het immers deel is van de omstandigheden die voor een ego optreden van kort voor tot zeg rond 14 dagen na de geboorte.

Indien mij een kleine uitweiding vergeven kan worden, (ja), zo wil ik wijzen op meer punten die ik meen te moeten afwijzen, ofschoon men dezen in deze tijd gemeenlijk goed en gezond acht. Zo zegt men vaak: je moet een kind zo nu en dan eens een tijdlang laten schreeuwen, want anders gaat het je domineren. Een stelling waarvoor zeker iets te zeggen is in een maatschappij, waarin alles ingedeeld en geordend is, ook de tijd van de mens. Maar een kind heeft nu eenmaal een eigen levensritme. Wanneer dit eigen lichamelijke ritme in de eerste maanden voortdurend door een ander, opgedrongen ritme wordt overschaduwd, ontstaat een gevoel van emotionele zwakte. Het driftleven van het kind wordt deels onderdrukt, deels tegen de aard van het kind in gericht. Het gevolg is dat de neiging driften op excessieve wijze tot uiting te brengen in onaanvaardbaar geachte omstandigheden groter wordt en voert tot het steeds vaker optreden van psychisch en lichamelijk niet bevorderlijke omstandigheden.

Hier krijgen wij dan in het kind een neiging die zich reeds in de eerste kinderjaren steeds duidelijker manifesteert, maar werkzaam en heersend blijft tot vaak ver in de lichamelijke volwassenheid. Men tracht op slinkse wijze de ritmen te ontgaan, die door de buitenwereld aan het ik worden opgelegd en zal, indien dit onmogelijk blijkt, met onberedeneerde gewelddadigheid trachten alsnog zichzelf door te zetten. Voor het kind in huis betekent dit vaak dat het zal wegkruipen en wel juist op die ogenblikken wanneer het door ervaring heeft geleerd dat moeder het nodig heeft. Op school uit zich deze neiging o.m. door spijbelen of dromen en niet luisteren tijdens de lessen en wel in veel hogere mate dan bij andere kinderen het geval pleegt te zijn. Een dergelijke afwijzing van het levensritme en de regels die het ik van buitenaf bereiken, zal zich in het onderwijs bovendien vaak manifesteren in een soort woord- of leesblindheid, een verwerping van de regels bij bv. rekenen, of een schijnbaar onvermogen aangeleerde zaken als bv. de tafels van vermenigvuldiging te onthouden en juist te hanteren.

Uit dit alles leid ik af, dat dit zonder meer opleggen van de eigen ritmen en tijdsindelingen van de ouders zeker gedurende de eerste 5 maanden van het stoffelijk bestaan, niet als juist en gunstig mag worden beschouwd. Hierbij zij opgemerkt dat een dergelijk ritme - vaak onvermijdelijk op aarde - door het zeer jonge kind gemakkelijker wordt beseft en aanvaard, wanneer het deze eerste maanden van het leven bijna voortdurend in de nabijheid van de moeder is. Hoe sterker het contact, hoe meer het kind in de aura van de ouders vertoeft, hoe gemakkelijker de aanpassing later zal zijn. Vandaar dat het mij aanbevelenswaardig lijkt, het wiegje 's-nachts op de ouderslaapkamer te plaatsen en niet elders te parkeren. Ook al hebben de ouders voor hun gevoel mogelijk toch voldoende contact met het kind door bv. het gebruiken van een z.g. babyfoon, zeker, wanneer deze ook gebruikt wordt om sussende geluiden naar baby over te brengen in de hoop dat men zich een opstaan op deze wijze zal kunnen besparen. Mogelijk is het bij mij een vooroordeel, maar ik heb soms het gevoel, dat sommige jonge en luidruchtige dj's door hun ouders op deze wijze behandeld zijn. Dit zou hun neiging in elke voorhanden microfoon vooral vele kreten uit te stoten verklaren.....

Laat ons nagaan, wat er verder zoal kan gebeuren. Wanneer sprake is van 'n prenatale beschadiging van het emotionele bestaan in lichamelijke zin - wat, zoals reeds gezegd werd, kan voeren tot sterke eenzijdigheid in uiting - zo zal deze eenzijdigheid in de jeugdjaren vaak niet of slechts onder druk tot uiting komen. Dit betekent dat een prenataal trauma, tenzij dit direct stoffelijke gevolgen heeft en tot lichamelijke beschadiging voert, veelal eerst tot uiting zal komen, wanneer het kind reeds een mate van zelfstandigheid heeft bereikt. Meestal dus eerst op 5 à 6-jarige leeftijd. Vanaf dit ogenblik echter wordt deze eenzijdigheid door het kind, zowel als vaak door de omgeving, beseft als strijdig zijnde met de gangbare orde en de aanvaarde gedragingen. Door de pogingen vooral als normaal aanvaard te worden, ontwikkelt het kind dan al snel eigenschappen als achterbaktheid, slinksheid, ziekelijke neiging tot liegen en bedriegen. Het is duidelijk, dat dergelijke mensen ook in hun latere leven zeer onbetrouwbaar zijn en afwijkende reacties vertonen, een afwijkend normbesef plegen te hebben.

Sommigen van hen brengen het ver in de handel, anderen ontdekken opeens een godsdienstige roeping, waardoor zij eigen normen kunnen gaan hanteren en de eerlijksten onder hen worden meestal oplichters.

Er zijn echter heel wat meer inwerkingen voor de geboorte die in het verdere leven bepalend kunnen zijn. Wanneer u bv. te maken hebt gehad met een grote angst van de moeder in deze tijd, dan is het angstbeeld ook telepathisch en niet alleen door adrenaline afscheidingen enz. afgedrukt op het kind. Dankzij het geboortetrauma verschuift dit wel naar het onderbewustzijn na de geboorte, maar het heeft invloed gehad op het gehele lichaampje en legt in het onderbewuste prikkels vast, die mede de reactie op alle soortgelijke omstandigheden bepalen. Vooral wanneer het trauma in de laatste 3 maanden van de zwangerschap optrad, is een dergelijke invloed niet te vermijden en slechts onder zeer gunstige condities blijvend te overwinnen.

Bij vele mensen is, als gevolg van een dergelijke prenatale beleving, sprake van steeds weerkerende crisis stemmende angsten, waarmee zij tot aan hun dood worstelen. Er zijn maar betrekkelijk weinig mensen, die een dergelijk trauma geheel en blijvend overwinnen. Heel vaak zijn deze angsten gekoppeld aan deelvoorstellingen, ontleend aan de reacties van de moeder tijdens het optreden van haar beleving.

Stel: de moeder werd betrokken bij een ongeval of bijna betrokken daarbij en schrok daarvan ongewoon sterk. Kort voor of tijdens het optreden van de schok was er sprake van een lichtflits. De kinderen blijken dan later vaak niet in staat sterke lichtflitsen te verdragen. Het zijn mensen, die tijdens een onweer bi voorkeur in een lichtdichte kelder zitten, alle lampen aansteken om het effect van de flits te verminderen, een onverwacht opflitsen van een flashlight als een grote schok ervaren e.d. Vaak zullen zij ook allergisch zijn voor alle schijnwerperlichten en zich duizelig of minder aangenaam gevoelen, wanneer de lichtsterkte wat veel verandert, zoals bv. kan gebeuren, wanneer de wind op een avond hangende lantaarns te veel heen en weer doet zwiepen.

Stel dat de moeder is gevallen en daarbij heel erg is geschrokken. De val zelf hoeft noch bij de moeder, noch bij het wordende kind van verder enige schade te hebben toegebracht. De val-angst zal echter lange tijd, soms het gehele leven, blijven bestaan en gaat zich veelal manifesteren in vormen van hoogte- en ruimtevrees. Zoals door gebeurtenissen vóór de geboorte van het kind dit later een bijzondere vrees kan tonen voor bepaalde typen voertuigen, bepaalde situaties en zelfs een ingeboren angst aanwezig kan zijn die voert tot een afwijzen van bepaalde menstypen, vooral wat huidskleur en haarkleur betreft. Zoals eveneens een angst voor bepaalde dieren het gevolg kan zijn van dergelijke prenatale indrukken en zelfs kan voeren tot psychisch veroorzaakte allergieën. Waarmee u duidelijk zal zijn, dat, ongeacht de verdringing middels het geboortetrauma van de psyche toch in het verdere leven van de mens ingrijpende gevolgen kunnen hebben en in bepaalde gevallen zelfs de oorzaak kunnen zijn van een zuiver manisch gedrag zonder kenbare gronden.

Wie de betekenis van de geboorte niet onderschat, zal de volgende conclusies volgens mij kunnen aanvaarden:

Juist in de periode kort na de geboorte, is een bijna voortdurend in de omgeving van de baby zijn door de moeder wenselijk. Na enige weken is een voortdurend nauw contact niet meer zo noodzakelijk, maar voelt men de aanwezigheid van de moeder in een cirkel van rond zeg 100 meter aan en ervaart die als geruststellend. Dit plus frequent lichamelijk contact met de moeder is de enige stabiliserende werking, waardoor eventuele prenatale indrukken van de omschreven soort geheel of ten dele geneutraliseerd kunnen worden, of althans tot beheersbare impulsen worden teruggebracht. Indien het kind door de moeder in deze eerste levensperiode wordt verlaten, uitbesteed e.d., is de kans groot dat psychische trauma's van prenatale aard het verdere leven van een mens blijven beheersen. Hierbij wordt de mens zo eenzijdig in denken en handelen, dat hij daardoor zowel voor anderen als voor zichzelf een gevaar kan gaan vormen.

Wanneer bij de geboorte niet voldoende de herinnering aan voorgaand bestaan is verdrongen en onderdrukt, zal zich dit bij een kind vaak uiten in een droomspel, een reeks z.g. fantasieën. Aanvaardt dit als ouder eenvoudig, het beschouwende als een speels element. Zeg niet dat het liegen, fantasie is, zeg of handel zeker ook niet, of het beeld van het kind deel van de werkelijkheid is. Dan zal het kind hieraan als vanzelf ontgroeien naarmate het meer contact krijgt met de wereld rond zich en zich in de relatie met de wereld meer moet verdiepen.

Zou je dit "spelen" afstraffen door steeds weer te zeggen dat je niet mag liegen of fantaseren, dan fixeert je dergelijke beelden vaak bijzonder sterk, zelfs wanneer je hun uiting weet te onderdrukken. Wat betekent dat dergelijke dromen niet alleen in het latere leven weer op de voorgrond van het bewustzijn een rol gaan spelen, maar bovendien dat zij, aanvoeld als een innerlijke werkelijkheid, het reactiepatroon van een mens in hoge mate gaan bepalen. Iets wat in een wereld, waarin nu eenmaal vaste normen en gemeenschappelijke begrippen noodzakelijk zijn, tot grote moeilijkheden kan voeren.

Realiseer u verder: Indien u al bepaalde herinneringen hebt aan vroegere incarnaties, zo is dit alleen maar een mogelijk bewijs voor u, dat u reeds eerder geleefd hebt en dus ook later zult leven. Het betekent echter nooit dat u vandaag en zonder meer beschikken kunt over kwaliteiten die u in het verleden bezat, op rechten kunt putten uit uw positie in een vroeger leven, of uit de verhoudingen die eens bestonden, maar nu niet op deze wijze meer kunnen bestaan. Een kind zal dit verschil tussen de feiten van het heden en de ervaringen uit vroegere bestaansperiodes gemeenlijk aanvullen door dromen en fantasiespelen.

Om een voorbeeld te geven: het kind speelt dat het een piraat is, de beste schermer is, zwaait wat met een houten zwaardje of desnoods een opgerold stuk papier, maar verbindt hieraan dan ook geen consequenties t.a.v. zijn positie in het heden. Wanneer je op latere leeftijd met dergelijke herinneringsbeelden te maken krijgt, is deze speelse uiting vaak niet meer mogelijk, terwijl men zich toch niet kan ontdoen van de herinneringen. Men neemt die dan ernstig en meent al snel uit te blinken in zaken, waarin men in feite maar heel weinig kan presteren en meet zich een kennis aan, die men in feite niet of niet in voldoende mate bewust bezit. Het resultaat is gemeenlijk, dat men zich in het leven verkeerd pleegt te oriënteren, waardoor men steeds weer in moeilijkheden komt. Pas u altijd allereerst aan bij de wereld waarin u leeft. Dit is voor uw bewustwording het belangrijkste wat er bestaat. Toets uw mogelijkheden en vermogen mede aan de waarderingen van uw wereld en ga nooit uitsluitend uit van uw eigen pretenties en dromen.

Ten laatste: zeer veel van de ervaringen uit vroegere incarnaties en prenatale belevenissen, zo goed als bepaalde geboortebellevingen, zullen in het droomleven van de mens kunnen terugkeren. Dat is niet erg: op deze wijze kan ook voor het onderbewustzijn met al zijn inhouden een harmonie met het dagbewustzijn bereikbaar worden. Probeer a.u.b. niet dergelijke droombeelden of droomtendensen zonder meer over te planten naar uw dagelijkse werkelijkheid. Zij zijn immers vaak het tegendeel van hetgeen in uw werkelijkheid mogelijk en wenselijk is.

Heb ik hierover volgens u voldoende gezegd?

Reactie: Gezien hetgeen u zei over de nabijheid van de moeder zou dit voor adoptie-kinderen uit andere landen moeilijkheden kunnen opleveren.

Antwoord: Inderdaad. Zelfs wanneer geen prenatale traumata aanwezig zijn, betekent een verwijderen van het te jonge kind van de moeder, dat het een aantal psychische moeilijkheden zal ervaren. Door zeer veel liefde is het mogelijk een band tussen kind en adoptiefouders te vormen, waardoor althans een deel van deze onevenwichtigheden zal worden voorkomen, maar het geheel van de onevenwichtigheden en onzekerheden zal men toch niet weg kunnen nemen, zodat altijd enkele onevenwichtigheden en incongruenties in het karakter zullen blijven bestaan. Van groot belang bij dit alles is de houding van de ouders en hun denkprocessen, vooral die van de moeder in de periode waarin het kind met hen te maken heeft gehad.

Indien de moeder met veel innerlijke pijn een groot offer brengt, opdat haar kind het beter zal krijgen, wordt hiermee een soort aanvaardingsempatie aan het kind doorgegeven. Was deze impuls emotioneel sterk en volledig genoeg, dan kan dit soms ten gevolge hebben dat het kind de contactbehoefte gemakkelijker op anderen overdraagt. Was dit niet of niet in voldoende mate het geval, dan voorziet ik echter bij adoptiekinderen uit andere landen een grote reeks moeilijkheden, vooral wanneer het kind enige zelfstandigheid ontwikkelt.

Is het kind direct na of zeer kort na de geboorte door de ouders afgestaan, bestaat een grote kans dat het kind karaktereigenschappen ontwikkelt, die voor de pleegouders niet aangenaam zullen zijn. Men wijt deze kwaliteiten dan gemeenlijk aan de hereditaire kwaliteiten, overgenomen van de werkelijke ouders, maar in feite zijn zij het gevolg van een voortijdig losgescheurd worden uit een innerlijke zekerheid - iets waaraan het kind vooral in het eerste levensjaar zeer veel behoefte heeft. Voldoende?

Vraag: Bij afgifte aan kindertehuizen e.d. geldt dan hetzelfde?

Antwoord: In nog sterkere mate: het kind heeft zelfs geen vervangende ouders om op terug te vallen. De vraag is natuurlijk wel, of het kind iemand vindt waaraan het zich voldoende kan hechten en waarmee het een voldoende en frequent contact kan hebben. Is dit niet het geval, dan ontstaan nog ernstiger onevenwichtigheden die later in eenzijdigheid van gedrag mede tot uiting zullen komen.

Vraag: Een praktische vraag: De ene partij beweert, dat men een kind des nachts moet laten huilen, een andere partij zegt, dat de moeder er dan naar toe moet gaan om het kind weer de moederwarmte te geven.

Antwoord: Zoals bij al dergelijke veelal theoretisch tot stand gekomen stellingen ligt de waarheid in het midden: De moeder dient zich er des nachts wel degelijk telkenmale van te overtuigen, dat er geen werkelijke reden bestaat voor het huilen van het kind.

Het is echter niet noodzakelijk het dan ook langere tijd te sussen en er mee bezig te blijven. Dit is een verwennen; waardoor het kind leert door huilen alle gewenste aandacht steeds te kunnen verkrijgen. Maar wanneer het "roept" dient er iemand te komen, waarbij het zich geborgen kan voelen om te constateren of het kind niet nat is, geen speld kan voelen enz. Leg daarna het kind, desnoods na een korte liefkozing, weer neer en laat het verder voorlopig maar huilen.

Het is immers beter dat het kind geen mogelijkheid krijgt het doen en laten van de ouders te dicteren. Maar voor die ouders ligt dan wel de eerste tijd de keuze tussen een wakker blijven door het gekrijs van de telg, of wakker blijven door het sussen. Helaas kiezen de meeste ouders ofwel voor het sussen dan wel voor de harde lijn, waarbij het kind geheel geen aandacht krijgt en soms zelfs uit de onmiddellijke omgeving van de ouders wordt verwijderd. Wat vooral in de eerste levensmaanden voor een kind een enorme emotionele kille betekent.

Vraag: Is het mentale contact wederzijds? Zo ja, dan moet de moeder tijdens de zwangerschap bijzondere ervaringen hebben.

Antwoord: Dit is gemeenlijk dan ook wel het geval. Daar echter vanuit het kind zelden sprake zal zijn van duidelijk gevormde gedachten, in verband met de huidige toestand en eventuele gevormde gedachten gemeenlijk teruggrijpen naar vorige bestaansperiodes van het kind-ik, plegen de ervaringen van de moeder vooral tot uiting te komen in golven van emotionaliteit en daarnaast soms afwijkende droombelevissen. Wel is opvallend, dat in vele gevallen vrouwen tijdens de zwangerschap opeens interesse krijgen voor platen, nieuws, muziek e.d. van een vreemd land, terwijl die belangstelling voordien niet aanwezig was. Maar daar blijft het gemeenlijk bij. De moeder is bovendien met het dagelijkse leven zo druk bezig, dat de zwakke impulsen niet een bewust ontvangen van meer gedetailleerde indrukken ten gevolge pleegt te hebben. Kortom: tijdens de zwangerschap vooral in de laatste drie maanden gemeenlijk afwijkende emoties, die niet redelijk verklaard kunnen worden uit de omstandigheden, omdat een telepathisch contact dezen in haar wakker roept.

Mannen plegen dan ook te zeggen dat een vrouw in de laatste fase van haar zwangerschap onredelijk is. Waarbij zij over het hoofd zien, dat vrouwen ook onredelijk zijn wanneer zij niet zwanger zijn: hun wijze van denken en voelen wijkt nu eenmaal af van die van een man en ook de gerichtheid van haar belangstelling is vaak zodanig anders, dat men dit niet geheel zonder redenen kan zeggen.

Maar daarop gaan wij een andere keer mogelijk verder in. Nu lijkt het mij de tijd, om nog een volgend onderwerpje bij de kop te nemen.

Nogmaals kort: het telepathische contact tussen moeder en kind is wederkerig, maar voor het kind belangrijker, omdat de moeder de wereld van het kind is in deze periode, terwijl voor de moeder het wordende kind en zichzelf een deel vormen van een grotere wereld. Vandaar bij het kind scherpere indrukken en de mogelijkheid van meer blijvende gevolgen en veranderingen hierdoor.

Een volgend onderwerp a.u.b.

VERBAND TUSSEN BEWUSTWORDING EN PARANORMALE GAVEN

Reactie: Verband tussen bewustwording en paranormale gaven.

Antwoord: Feitelijk bestaat dit verband niet geheel: Bewustwording is in feite een uitbreiding van het bewustzijn. Wat dus een beter doorzien van werkingen en samenhangen impliceert.

Een actueel voorbeeld: iemand die niet bewust is, zegt dat de ambtenaren alleen staken omdat zij bang zijn, minder geld te krijgen. Iemand die iets bewuster is, zal constateren dat de ambtenaren vooral staken, omdat zij daartoe werden opgeroepen door mensen die zich niet zozeer interesseren voor wat er met de inkomens van die ambtenaren zal gebeuren, dan wel voor datgene wat zij menen tegenover het huidige gouvernement aan invloed door die stakingen te kunnen winnen. Iemand die nog verder bewust is, zegt: deze problemen hangen niet alleen samen met menselijke situaties, maar worden daarnaast bevorderd en mogelijk zelfs mede bepaald door bepaalde kosmische invloeden en werkingen, zonder welke enig ageren op deze wijze veel moeilijker geëntameerd zou kunnen worden. Hieruit wordt duidelijk dat bij bewustwording de verschijnselen voor het ik wel dezelfde blijven, maar dat de waardering daarvoor anders zal zijn en dat het begrip voor de mogelijkheden die erin gelegen zijn, eveneens zal toenemen.

Maar daarmee heb je nog niet opeens z.g. paranormale kwaliteiten ontwikkeld. Als je voorziet hoe, wanneer en waarom de NS zullen gaan staken, kun je dus niet zeggen: voor die tijd pak ik zolang wel het tapijtje van opoe als vervoermiddel. Want het leviteren dat daarvoor nodig zou zijn is weer een heel andere zaak die met bereikt bewustzijn niet veel te maken behoeft te hebben. Zeker, wanneer je bewuster wordt, krijg je meer toegang tot de werkelijke wereld rond je. Je staat als vanzelf ook bewuster tegenover alle entiteiten, energieën enz. die in je omgeving aanwezig zijn. Indien je dit wenst zul je dus wel gemakkelijker en gericht hiervan gebruik kunnen leren maken. Maar dit is niet zonder meer en automatisch een mogelijkheid die men zonder meer verkrijgt, wanneer men bewuster wordt.

Wel betekent toenemende bewustwording ook een toenemen van het begrip voor allerlei invloeden die alleen in schijnbaar zeer kleine en onbelangrijke tekens te constateren zijn. Heb je hiervoor interesse, dan word je dus min of meer bewust van al deze waarden en hun afzonderlijke mogelijkheden. Maar zelfs dan is deze gevoeligheid nog iets anders dan dat, wat men gemeenlijk onder helderziendheid of helderhorendheid verstaat, ook al kunnen deze gaven hierdoor soms bijna moeiteloos verworven worden door de gerichtheid van de belangstelling bij

de bewustere. Je zult waarschijnlijk, wanneer je dit werkelijk wenst, ook medemensen gemakkelijker kunnen genezen, je kunt over wat meer levensenergie beschikken en zult ook gemakkelijker kunnen beseffen waardoor bepaalde onevenwichtigheden in het menselijke organisme worden veroorzaakt. Dat de bewustwording echter deze gevolgen heeft, is een kwestie van persoonlijke belangstelling en gerichtheid, ook al zul je in dat geval gemakkelijker, bewuster en sneller dan anderen je gave tot ontwikkeling kunnen brengen.

Uittredingen gaan gemeenlijk gepaard met bewustwording. Maar het doel is daarbij weer bepalend voor het bewust en gericht uittreden. De bewustwording op zich maakt alleen die uittredingen mogelijk, waardoor de eigen ontwikkeling wordt bevorderd. Indien je dit wenst, kun je echter ook leren uittreden naar bepaalde personen en plaatsen om daar waar te nemen of te helpen. Maar dit vergt weer een bewust pogen. Zonder dit bewust en doelgericht streven naar een bepaalde uittredingsmogelijkheid zal zelfs iemand die door zijn bewustwording zich gedreven voelt om zijn medemensen in de stof te helpen, alleen uittreden wanneer zijn behoefte aan uitbreiding van bewustzijn en besef hem hiertoe drijven. Wat neerkomt op een in feite half onbewust opgaan naar harmonische sferen en geen eigen activiteiten in verband met de uittreding veronderstelt. Zo bezien dien ik te zeggen: Gaven en begaafdheden kunnen een rol spelen in de bewustwording, maar nodig is dit niet. Iemand, die bewuster wordt, zal wel alles zuiverder en in een juister verband zien. Hierdoor zullen dan reeds ontwikkelde gaven dus beter worden gebruikt.

Voorbeeld: een technisch briljant musicus zal soms niet in staat zijn de werken van een bepaalde componist indrukwekkend te spelen. Een minder technisch bekwaame musicus zal de werkelijke bedoeling van de componist aanvoelen en kan de gedachten die in de muziek zijn neergelegd, weer weten te geven. Ofschoon technisch veel minder briljant en mogelijk niet zonder fouten spelende, zal hij echter zijn gehoor diep onder de indruk kunnen brengen. Je moet de taal kunnen aanvoelen en lezen, die de componist in zijn werk heeft vastgelegd, om het goed weer te kunnen geven. De bewustere zal zelfs bij minder ervaring wel juistere resultaten kunnen bereiken dan zeer begaafden met een lager bewustzijn. Maar zoals de musicus zijn instrument tenminste redelijk moet beheersen, zo zal ook de bewuste zijn gaven tenminste redelijk ontwikkeld moeten hebben. De bewustwording op zich geeft niet meteen en zonder meer een vaardigheid. Maar een bestaande vaardigheid kan door een bewustere beter gebruikt worden.

Dit geldt op elk gebied: Een arts, die een hogere bewustzijnsontwikkeling en bewustwording heeft, zal automatisch een beter diagnosticus zijn en beter genezen. Hij gebruikt zijn verworven besef met meer inzicht en volgens de werkelijke feiten. Hij erkent samenhangen eerder en juister dan een minder bewuste en zal dus zijn patiënten ook sneller en beter kunnen helpen. Bovendien is in dit geval sprake van een persoonlijke diagnose, waarin de gehele persoonlijkheid inclusief psychische factoren beschouwd is, terwijl een minder bewuste geneesheer een diagnose in algemenere zin stelt aan de hand van symptomen. In dit laatste geval blijken vaak onderliggende symptomen verwaarloosd te worden en worden oorzaken vaak verkeerdelijk gezien op grond van boekenwijsheid, die aan de persoon voorbijgaat.

Mijn conclusie: Bewustwording betekent wel een vollediger en juister reageren t.a.v. de wereld waarin je leeft en een juister beseffen van eigen functie en mogelijkheden in die wereld. Zij betekent niet zonder meer dat daarbij paranormale gaven als vanzelf ontstaan, of dat men opeens leert doordringen in alle mystieke en occulte kennis der mensheid, zonder deze eerst te bestuderen. In vele gevallen zal volgens mij een verdergaande bewustwording zelfs betekenen dat men niet meer in staat is de mystieke, geloofsstellingen e.d. van anderen nog te volgen: de bewuste ziet nu eenmaal de werkelijkheid en het zal ook de meer bewuste vaak heel moeilijk vallen in te zien, dat anderen zo verblind of dom kunnen zijn. Zeker zal het moeilijk zijn in te zien dat groepen zich vastklampen aan een enkel detail van de werkelijkheid, omdat zij niet in staat zijn, de werkelijke samenhangen ook maar te vermoeden. Ik concludeer dat iemand die een hoge bewustwording heeft doorgemaakt, in sommige gevallen behoefte zal hebben aan het ontwikkelen van bepaalde z.g. paranormale gaven. Maar hij moet hiervoor een reden hebben en het gebeurt niet vanzelf.

Indien iemand anderen wil helpen om anders te denken, zo zal hij in vele gevallen paranormale gaven ontwikkelen om voor die anderen door demonstratie hiervan zaken aanvaardbaar te maken, die zij zonder dit zouden verwerpen. De leraar wordt dan neven-bij tot genezer of roept bepaalde manifestaties op. Maar dezen zijn hem geen doel en hij ontwikkelt zijn mogelijkheden niet in die richting uit eigen belang. Laat u dus niet vangen door kreten als: bewustwording goed voor u, want dan kunt u eindelijk gaan genezen. Die kreten hebben evenveel inhoud als kreten: echte boter, goed voor u, of een "kaas uit het vuistje bij het buisje".

Een grotere geestelijke bewustwording betekent zelfs niet dat je opeens een grotere beheersing over je lichaam krijgt. Wel krijg je een beter begrip voor je tekortkomingen in de beheersing van het lichaam, zodat mogelijk, maar niet noodzakelijk, de bewustwording een aansporing betekent, om die beheersing alsnog te verwerven. Bewustwording betekent dus gemeenlijk wel dat men meer mogelijkheden erkent voor zich. Maar een samenvallen van de bewustwording met het waarmaken van die mogelijkheden is niet zonder meer aanwezig. Ben je zo bewust geworden dat je alle invloeden van onzienlijke aard, waaraan gewone mensen voorbij plegen te gaan, geheel kunt beseffen, dan ontstaat wel als vanzelf een soort vervreemding van de wereld van de andere mensen. Je bent dan vanuit het standpunt van de "normale" mensen getikt.

Leven in uw wereld betekent dat uw besef grotendeels tot die wereld beperkt zal worden. Heb je geen taak in die wereld en maak je wel een grotere bewustwording door, dan vervreemd je van die wereld, haar normen, opvattingen, waarderingen en begrippen van causaliteit. Dit kan ertoe voeren, dat men zich uit de wereld van de mensen terugtrekt, of zelfs de stof door een gebruiken van eigen wil als middel, verlaat. Heb je wel een taak in de stoffelijke wereld dan zul je je bereikte bewustzijn behoudende, je tot een beschouwen van die mensheid richten en zo je uitingen aan de mensen aan gaan passen en niet alleen maar aan je eigen noodzaken en je bereikte werkelijkheidsbesef. Elke uiting wordt dan in feite een bewust beperken van de eigen erkenningen, uitingen en zelfs mogelijkheden van het ik. In dit laatste geval komt het steeds weer voor dat een deel van de werkelijke kwaliteiten van het ik worden gedemonstreerd, incidenteel en met een bepaald doel. De verschijnselen zullen dan niet behoeven te behoren tot de erkende paranormale gaven en werkingen, maar zullen door de anderen als "wonder" en teken van juistheid worden aanvaard.

In het laatste geval is er dus door een samenvoeging van bewustwording, taak in de wereld van de mensen en de noodzaak die taak ook zo goed mogelijk te vervullen, een manifesteren van paranormale krachten tot stand gekomen. Je kunt dit toeschrijven aan de bereikte bewustwording, maar zelfs dan vloeit het paranormale hieruit niet zonder meer en direct voort. (bekort)

Is dit voldoende?

HET ONTSTAAN VAN EN VERBAND TUSSEN TWEELINGZIELEN

Reactie: Graag iets over het ontstaan van en verband tussen tweelingzielen.

Antwoord: Tweelingzielen ontstaan in feite niet. Men duidt dit begrip vaak als een soort tweeenheid, die aan het begin van de schepping voor alle tijden is gefixeerd. Dit is niet juist.

Tweelingzielen is de aanduiding voor twee persoonlijkheden die een zodanige reeks kwaliteiten in zich dragen, dat zij door een voortdurende uitwisseling met de ander elk voor zich en als eenheid tot een hoger besef en grotere mogelijkheid komen, dan voor elk van hen afzonderlijk het geval zou zijn.

De tweelingziel is dus in feite een ervaringscontact, dat wordt omgezet in een steeds grotere onderlinge afhankelijkheid, welke uiteindelijk pleegt te resulteren in een naar buiten toe

gedemonstreerde eenheid, zodat naar buiten een enkele persoonlijkheid kenbaar wordt in de plaats van de twee afzonderlijke persoonlijkheden die eens elkander aanvullen en zo tot "tweelingzielen" werden. Het ontstaan van een dergelijke band kan op elk niveau van bewustzijn plaats vinden, mits daarin voldoende geestelijke waarden bevat zijn.

Wanneer tweelingzielen eenmaal elkander volledig aanvullen, zullen zij ongeacht het verschil in wereld of sfeer, op elkander afgestemd blijven, tot de schijneenheid bereikt wordt. Begrijpelijk, want alleen door middel van dit contact kunnen zij de persoonlijkheid, die zij door elkanders invloed geworden zijn, bij voortdurend blijven manifesteren. Ontmoeten zij elkaar op aarde, dan zullen zij door een soort herkenning van elkander geneigd zijn tot samenwerking op elk voor hen dan belangrijk gebied. Het is niet zo, dat tweelingzielen beantwoorden aan de voorstelling van sommige romantici die zeggen dat zij een mannetje en een vrouwtje bevatten, voor elkander geschapen bij het begin van de tijd en voortdurend elkander ontmoetende door alle leven, waarbij door een eenwording van beiden in alle denkbare opzichten een kosmisch plan vervuld wordt.

In het kosmische plan zijn dergelijke zaken trouwens niet zo belangrijk. Het is eerder het erkennen van het kosmische plan, dat in de uitbreiding van het kosmische bewustzijn een grote rol speelt. Het is deze uitbreiding van bewustzijn die soms door samenwerking beter bereikt wordt, waarbij de samenwerking dan voert tot een onderlinge afhankelijkheid, waaruit het begrip tweelingziel dan afgeleid kan worden.

Wanneer een dergelijke tweeling eenmaal gevormd is, zal het voor de delen nog steeds mogelijk zijn de band te breken. Maar voor de delen van de tweelingziel betekent dit gemeenlijk wel een terugvallen naar een lager niveau van bewustzijn. Daarnaast zal het, indien men in de stof de band breekt, ook voeren tot een terugval in materiële bekwaamheden en mogelijkheden.

Wanneer een tweelingziel naar buiten tot ten volle een eenheid is geworden, bestaat de mogelijkheid dat wederom een persoonlijkheid als aanvullend voor het besef optreedt en zo met de twee-eenheid een band vormt. Het proces kan zich dan weer herhalen, zodat uiteindelijk een soort drie-eenheid tot stand komt. Maar ook de tweede persoonlijkheid kan al dan niet een samengestelde eenheid zijn - bv. een tweelingziel, die zich eveneens als eenheid uit. Altijd weer voert een dergelijke afhankelijkheid tot een uiteindelijke versmelting, waarbij alle factoren naar buiten toe een schijnbaar onverbreekelijke eenheid vormen, terwijl innerlijk het geheel blijft bestaan uit alle daarin opgegane persoonlijkheden, die volledig deelhebben aan elkanders leven, kennen, ervaren en tezamen ook alles verwerken, wat de naar buiten toe gevormde eenheid ervaart en daarbij de beschikking hebben over alle vaardigheden, kennis, inzichten van alle betrokkenen.

De verrijking van het eigen bestaan, die men op deze wijze ondergaat, is een levensvervulling, waarvan zelfs de betekenis, de waarde en het geluk niet menselijk omschrijfbaar zijn. En wat het werkelijk betekent, zo volledig deel te hebben aan alle herinneringen, eigenschappen enz. van anderen kan alleen diegene weten die dit alles reeds ervaart.

Vraag: Is een eenheids tweeling mogelijk een voorbeeld?

Antwoord: Dit is nooit met zekerheid te zeggen. Wel kan worden gesteld dat de mogelijkheid van onderling sterke harmonisch elkander erkennende entiteiten in een dergelijke gezamenlijke incarnatie betrokken zijn, groot is. De kans, dat een harmonisch zijn zelfs het incarneren heeft bepaald, is zelfs groter dan bij een normale tweeling. Maar desondanks kun je niet zeggen, dat het altijd tweelingzielen zijn, die zich zo incarneren.

Wel kan worden gesteld, dat beide lichamen onderworpen zullen zijn aan gelijke reacties t.a.v. kosmische beïnvloedingen en daardoor ook vaak een gelijk of vergelijkbaar levensverloop zullen kennen.

Wat impliceert, dat tussen de betrokken geesten een sterke mate van resonantie zal bestaan, die echter gebaseerd is op stoffelijke gelijkheid en niet om een geestelijke verbondenheid zonder

meer. Zou zich tussen voordien geestelijk niet verbonden entiteiten een grote harmonie opbouwen door een incarneren in de eeneige tweeling, dan bestaat wel de mogelijkheid, dat zij na het stoffelijke leven - en niet tijdens dit stoffelijke bestaan - tot tweelingzielen worden in de werkelijke betekenis van het woord, omdat zij ook in andere werelden en sferen elkander steeds meer gaan aanvullen.

Indien je echter van de stoffelijke belevingen zonder meer wilt uitgaan, is er een mogelijke gelijkheid in ervaring en meer niet. Wanneer twee mensen op hetzelfde ogenblik zich stoten aan hetzelfde ding, vormt de ontstane buil een band tussen hen. Maar is de pijn, is de buil eenmaal weg, dan is de kans groot, dat de band eveneens weer verdwijnt.

Indien u echter bij de ervaring iets te weten bent gekomen omtrent de vorming en onderdrukking van builen, terwijl de ander iets geleerd heeft omtrent de kwaliteiten van de materie, waardoor de buil ontstond, is er een mogelijkheid, dat beiden tezamen meer bereiken en beheersen dan elk alleen dat eigen kennis en ervaring voor zich mogelijk acht. De band die dan ontstaat, kan van lange duur zijn en, uitgebreid met steeds meer verschillende, maar elkaar aanvullende belevingen en erkenning, kan zij blijvend worden. Welk beeld uit de aard der zaak van vergelijkende aard was. U zal hierdoor duidelijk worden, dat men voor elkander eerst werkelijk betekenis krijgt, omdat men de ander als aanvulling voor zich nodig heeft en zichzelf ook alleen volledig kan uiten, dankzij de medewerking van de ander. In de geest zal het natuurlijk niet gaan om mogelijkheden in meer stoffelijke zin, maar om het erkennen van meer mogelijkheden en het verwerven van een steeds beter besef van de werkelijkheid, waarin men leeft. Wat naar ik meen t.a.v. uw vraag voldoende duidelijk is en mogelijk t.a.v. de geldende misvattingen verhelderend kan werken.

Voldoende? Dan hebben wij nog tijd voor een kort onderwerpje.

DE BETEKENIS VAN DROMEN

Vraag: Wat is de betekenis van dromen. Kan men zelf de symboliek daaruit halen?

Antwoord: Of een mens zelf de symbolen juist kan vertalen die in zijn dromen voorkomen, is voor mij maar een grote vraag: De meeste mensen vertalen immers de symbolen die in hun dromen voorkomen, volgens hun eigen verborgen drijfveren en verlangens. Anders gezegd: men komt tot een interpretatie, welke niet is gebaseerd op de werkelijke droominhoud of de betekenis daarvan, maar baseert zijn uitleg op delen van de droom, die dan worden geïnterpreteerd volgens de drijfveren van het onderbewuste en de mogelijkheden in de eigen wereld, die volgens eigen ik het meeste schijnen te beantwoorden aan het droombeeld en aan eigen wensen.

Nu zijn er natuurlijk wel algemene droomsymbolen die voor alle mensen ongeveer gelijk zullen zijn. Wanneer je leeft onder ongeveer gelijke omstandigheden en onderworpen bent aan ongeveer gelijke spanningen, is dit begrijpelijk. De symbolen voor veel voorkomende werkingen enz. zullen dan ook bij eenieder ongeveer dezelfde structuur vertonen. Zelfs dan is het de vraag, of men zich de droom wel voldoende duidelijk en volledig herinnert, om nut te hebben van dergelijke algemene interpretaties.

Persoonlijke omstandigheden die heel vaak een grote rol spelen en in situaties rond het symbool als kleur, lichtsterkte, de hoek waaronder men waarneemt, omvatten en in feite een betere interpretatie mogelijk zouden maken, ziet men gemeenlijk dan over het hoofd, of kent daaraan te weinig betekenis toe. Een zelf interpreteren aan de hand van algemeen gangbare droomsymbolen voert tot een conclusie, die op zijn minst niet erg volledig is en in vele gevallen zelfs een vorm van zelfbedrog in de hand zal werken. Voorbeeld: een nonnetje droomt van drie bezems. Haar uitleg zal waarschijnlijk zijn, dat zij nog dienstvaardiger moet worden en nog grotere delen van het lagere werk op zich moet nemen.

Een volgeling van Freud zou echter een geheel andere duiding geven. Freudiaanse zaken spelen trouwens wel meer een rol. Ik hoorde dat kortgeleden door een gezelschap een van uw ministers werd betiteld als het geslachtsdeel van een mannelijke hond - om meer beleefd dan letterlijk te citeren. Volgens bepaalde aanhangers van Freud zou je dit moeten verklaren als een weergave van de in wezen erkende onderworpenheid plus paringsdrift van degenen, die deze term gebruiken.

Zij wensen in feite één te worden met de minister en zo hun eigen persoonlijkheid te bevestigen. De conclusie van zo iemand zal waarschijnlijk luiden: het gebruik van deze term geeft aan, hoezeer men verlangt één te worden met de huidige positie van deze minister en zo de macht en mogelijkheden over te nemen, die hij bezit en die men schijnbaar ongepast vindt. Zonder mij achter een dergelijke uitleg te stellen is zij volgens mij niet geheel onjuist.

In dromen komen dergelijke symbolen eveneens voor. Vraag je je af wat de relatie is tussen ik en wereld, dan kun je de symbolen vaak nog wel plaatsen en hierdoor zijn zelfkennis iets vergroten. Maar zelfs dan is men geneigd, verschillende interpretatiemogelijkheden terzijde te schuiven en alleen de uitleg, die het eigen ik het beste past, als juist te aanvaarden.

Onduidelijk? Leest u wel eens een horoscoop in een week- of dagblad? Wanneer u meerdere van dergelijke horoscopen leest, bent u altijd geneigd de volgens u meest voordelige voor juist te houden. Sommige bijgelovige mensen kopen zelfs elke week meerdere bladen met horoscopen, om de beste ervoor zich uit te kunnen halen. Daaraan zullen zij voor de komende week dan geloven.

Bij het uitleggen van droomsymbolen zien wij een soortgelijk verschijnsel: men zoekt zich de uitleg uit die het meest bevredigende en aangename is. Aan het feit dat er nog andere aspecten in de droom voorkwamen en dat een geheel andere uitleg mogelijk is, ziet men dan meestal maar voorbij. Het lijkt mij daarom voor u heel erg moeilijk uw droomsymbolen zelf geheel juist te vertalen. Ik wil u wel enkele droomsymbolen even noemen.

Punt 1: beweging: Ik bevind mij in een voertuig. Wat ik ook doe, het gaat een andere kant uit, dan ik zou willen. Feitelijke betekenis: ik ben mij ervan bewust, dat mijn voornemens onjuist zijn, zodat mijn bestrevingen niet voeren tot het doel, dat ik mij gesteld heb. Is het voertuig stuurloos - u roeit en verliest de roeipanen of iets vergelijkbaars, dan zegt u uzelf: ik voel mij machteloos en slachtoffer van omstandigheden rond mij, die ik niet kan beïnvloeden.

Punt 2: men droomt in het duister te lopen en ziet opeens een licht, dat steeds groter wordt en ziet daarachter vervolgens een tuin of iets anders, dat aangenaam is. Betekenis: ik weet dat mijn huidige problemen overwonnen kunnen en zullen worden.

Geheel anders staan de zaken, wanneer wij met z.g. uittredingsdromen te maken krijgen. In dergelijke dromen hebt u altijd weer te maken met kleine onderdelen van een wereld, die als geheel niet aan stoffelijke normen pleegt te voldoen. Men herinnert zich alleen delen van het beleefde. De wijze, waarop men deze later als herinnering samenvoegt, vormt geen weergave van de uittreding, maar is ten hoogste een soort menselijke analoog daarvan, waarbij de persoonlijke interpretaties een grote rol spelen en alle conclusies zullen beïnvloeden. Daarom kunnen dergelijke uittredingsdromen nooit een volledige boodschap uit de geest, of de gehele weergave van een geestelijke beleving vormen, maar ten hoogste aanduidingen vormen voor uw eigen wijze van denken en werken, zoals deze op aarde bestaat. Indien u meent een boodschap in de droom - uittreding - ontvangen te hebben, dan moet u niet onmiddellijk op grond daarvan handelen, maar daarover, en nu bewust en geconcentreerd, enige tijd mediteren. U zult dan als vanzelf associaties zien ontstaan die u mede duidelijk maken, op welke manier u de ontvangen boodschap in feite dient te beschouwen. Ten laatste: Alles wat te maken heeft met vliegen, betekent: mogelijkheid tot verdere ontwikkeling. Alles wat te maken heeft met vallen betekent: grote onzekerheid t.a.v. de huidige positie die men dan ook beter eens goed overweegt. Alle dromen, waarin anderen u gehoorzamen, zijn wensdromen.

Hebt u een dergelijke droom, vraag u dan eens af in welk opzicht de wereld naar uw mening u tekortdoet en wat u daaraan zelf eventueel kunt veranderen. U zult gemeenlijk ontdekken dat u aan dergelijke zaken zelf veel kunt doen, ook al gehoorzamen in werkelijkheid de anderen u niet. In elke droom is alles in feite symbool, beschouwd vanuit een stoffelijk standpunt. De samenhangen die u zich uit de droom meent te herinneren, zijn geen werkelijke beleving maar duiden uw eigen instelling aan. Elke droom is een compilatie van beelden, die reeds in uzelf bestaan.
(bekort)

Goedenavond.

BEANTWOORDING VRAGEN

Goedenavond, vrienden. Wij gaan voort, waar wij gebleven waren.

Reactie: Buitenaardse contacten.

Antwoord: Deze heeft de mens nog niet op zodanige wijze en bewust, dat hiervan enig resultaat op korte termijn is te verwachten. De enige contacten die op het ogenblik geregeld bestaan, zijn van meer telepathische aard en worden zodanig beïnvloed door de kwaliteiten en hoedanigheden van de ontvangers en weergevers van deze contacten, dat de betrouwbaarheid van dergelijke contacten gemeenlijk beperkt blijft.

Reactie: Ik ben in de precolumbiaanse tijd geïnteresseerd.

Antwoord: Dat is heel wat. Ik houd het kort en eenvoudig. Spreken wij over de vroegste tijd van de Maya bevolking, dan is dit een stamvermenging, waarin Atlantische invloeden aanwezig zijn. De stammen die de overleveringen omtrent atlanten en goden uit de hemel bewaren, leven oorspronkelijk in de buurt van de huidige Rio D'oro. Onder druk van minder beschaafde stammen beginnen zij al snel aan een trek, die hen naar de midden Andes voert. Zij hebben hier meerdere malen contact met "goden uit de ruimte" van verschillende soort en mengen zich met omringende bergvolkeren. Zij stichten een aantal afzonderlijke staatjes.

Op de duur ontstaan zo uit hetzelfde volk verschillende stammen die merendeels nogal krijgslustig zijn. De vroege Maya's trekken langzaam noordelijk, maar blijven vaak zo lang in een bepaalde streek dat zij daar steden en bouwwerken oprichten. Er ontstaat een eredienst voor de "goden uit de hemel", ofschoon deze nog niet de wreedheden kent die wij later bv. bij de Tolteken zien. Wel brengen zij bloedoffers en kennen verschillende "openbaringen" die zeer waarschijnlijk te maken hebben met buitenaardse contacten. Tot rond 6000 jaren geleden schijnen dergelijke contacten met een zekere regelmaat plaats gevonden te hebben, maar wanneer de contacten uitblijven, wordt de ontvangen kennis verminkt tot een soort bijgeloof.

Wanneer de trek naar het noorden midden Amerika bereikt, blijken alle stammen, zowel de in Zuid-Amerika blijvende als de trekkende, te beschikken over een zeer behoorlijke kennis: Zij hebben een wereldbeeld dat dicht bij de nu bekende werkelijkheid ligt, ook al is het tot mythe vertekend. Zij hebben een goede kalender, vergevorderde rekenmethoden, enkele schriftsoorten. Door klimaatsveranderingen ontstaat weer een volksverhuizing die verschillende stammen achtereenvolgens voeren naar Mexico. Gedreven door de volkerentrek van anderen plus bepaalde orakels of waarschuwing, verlaat men de laatste grote steden in het Zuid-Amerikaanse continent grotendeels, slechts enkele groepen krijgers en enige landbouwers blijven achter. Tijdens de trek naar Mexico voltrekt zich overigens een eigenaardige splitsing bij de trekkende groepen. Een enkele stam krijgt macht over alle anderen. Zij zijn de edelen en uit deze groep komen later de vorsten voort. Zij worden gesteund door een drietal krijgshaftige stammen en heersen zo over een viertal stammen, die voornamelijk uit landbouwers bestaan en zich ook in beperkte mate met veeteelt bezig plegen te houden. Dit voert dan tot de vroege Inca-rijken.

Men begint offers te brengen en tekens op te richten in de hoop zo de goden uit de ruimte en de goden uit de zee tot zich te kunnen roepen. Uiteindelijk volgen andere stammen over de landbrug van midden Amerika en verrijken de gebruiken met hun eigen visie. Soms overbouwen zij tempels en tekens, soms voegen zij hieraan hun eigen symbolen en beelden toe. De in het volk bestaande kennis verschuift meer en meer naar de priesterkasten en wordt deel van de mythologie. Een groot deel van de technische kennis gaat teloor - o.m. bouwkundige. Zonnen- en oorlogsrituelen krijgen op de duur de grootste nadruk, maar oude overleveringen en de beloofde terugkeer van de goden blijven een hoofdrol spelen, vooral bij de hogere standen.

Hopelijk wilt u dit korte overzicht als voorlopig voldoende aanvaarden.

Vraag: Het eeuwige licht en duister.

Antwoord: Zonder eeuwig licht zou er geen eeuwig duister kunnen zijn en omgekeerd. De kenbaarheid der dingen ontstaat door de tegenstellingen. De splitsing van de totaliteit in licht en duister is dan ook noodzakelijk om te komen tot een aantal tussentonen, waardoor een werkelijke kenbaarheid van het geheel van de schepping, inclusief de sferen en alle bestaan, mogelijk wordt.

Licht en duister zijn in hun bron één en hetzelfde. Maar in hun manifestatie zijn zij voor ons die ons op het licht plegen te oriënteren, een tegenstelling geworden. Wij hebben een keuze gedaan waardoor onze weg tussen licht en duister en het geheel van onze ervaringen mede bepaald wordt.

Het eeuwige licht zal eens doven. Dan zal ook het eeuwige duister ophouden te bestaan. Maar het wezen waaruit beiden zijn voortgekomen, het weten, het denken, blijft aanwezig en vormt als zodanig nog steeds de potentie van alles, echter nu zonder uiting op kenbare wijze.

Is dit voldoende?

Vraag: Persoonlijke ontwikkeling in deze tijd.

Antwoord: In de eerste plaats betekent dit: maak je los van alle massaliteit. Realiseer u dat de mens leeft in een wereld van feiten, niet in een wereld van ideologie en denkbeelden zonder meer. Uw eigen streven mag bepaald worden door een stelling of ideologie, mits u zich steeds weer baseert op de feiten. Op het ogenblik dat u zich alleen op uw stellingen baseert, zult u proberen alle feiten in te passen of daaraan aan te passen. Dit voert altijd weer tot mislukkingen.

U hebt eigen geestelijke kwaliteiten en eigenschappen. Dezen zijn voor uzelf in een bepaalde specifieke, alleen bij u zo voorkomende samenstelling aanwezig. Daarom dient het geheel van uw bewustwording en benadering van het geheel gebaseerd te blijven op de feiten die aanwezig zijn, plus het totaal van denkbeelden dat voor u aan de hand van de feiten mogelijk wordt.

Probeert u uw bewustwording in deze dagen nog verder door te voeren, zo dient u zich te realiseren dat tegenstellingen en strijd tussen mensen alleen daar voor kunnen komen waar sprake is van een feitelijk tekort aan wederkerig begrip.

Toch zult u ook wanneer u anderen probeert te begrijpen, u vaak tegen het onbegrip van anderen en hun onwil te begrijpen moeten verdedigen. Dit is uw goed recht, maar vermijdt hierbij alle excessen en tracht slechts uw eigen onafhankelijkheid en wijze van denken en leven zo goed mogelijk te handhaven.

In deze tijd heeft men de neiging zichzelf in zeer grote mate afhankelijk te stellen t.a.v. anderen ofwel rechten te poneren die men alleen door eigen bestaan t.a.v. anderen zou bezitten. Realiseer u, dat dergelijke rechten en afhankelijkheden alleen bestaan door een wederkerige en onderlinge aanvaarding. U kunt nooit rechten op anderen uitoefenen, waar u zelf niets tegenover stelt. U bent nooit geheel van anderen afhankelijk dan op grond van beperkingen die u mede uzelf oplegt.

Probeer daarom de rechten die u op anderen meent te hebben, voortdurend aan een herwaardering te onderwerpen en bezie steeds weer opnieuw waarom u meent van anderen afhankelijk te zijn. Dan weet u steeds waaraan u toe bent en beantwoordt u ook gemakkelijker aan de eisen die anderen u stellen in het besef zelf mede aanleiding daartoe te zijn geweest.

Handel steeds zo dat u het gevoel hebt niets tekort te komen, maar ook anderen niets tekort te hebben gedaan, volgens de inzichten en regels, waarop u uw bestaan baseert. Laat anderen zoveel mogelijk vrij.

Wat geestelijke contacten betreft: weet dat er vele wegen zijn die tot God voeren, zowel als vele wegen die tot grotere kennis en betere zelferkenning voeren. Welke weg u kiest, is hierbij van geen belang. Wel is het voor u belangrijk dat u een weg die u eenmaal hebt gekozen zover volgt, dat u vanuit uzelf op grond van eigen ervaringen een oordeel kunt geven over de resultaten die zij u al dan niet mogelijk maakte. Eerst indien u na herhaalde pogingen op een bepaalde weg geen resultaten hebt kunnen boeken, is het mogelijk en aanvaardbaar een andere weg te zoeken en in te slaan.

Zij, die zoeken naar de gemakkelijkste weg, zullen echter gemeenlijk geen enkele hen passende weg vinden. Denk niet dat u ooit in geestelijke, esoterische of andere zin iets kunt bereiken, zonder moeite en strijd uwerzijds. Besef, dat u de kosmos geen regels kunt stellen, maar dat ook die kosmos u geen regels stelt, doch u slechts binnen een reeks wetmatigheden heeft geplaatst, waarop u volgens uw persoonlijke inhouden en mogelijkheden dient te reageren.

Indien u aan al deze voorwaarden voldoet, zult u ontdekken dat u inderdaad ook in deze tijd steeds bewuster wordt, steeds doelbewuster zult kunnen handelen, of u van handeling zult kunnen onthouden, terwijl u ook anderen geen onrecht zult aandoen en gelijktijdig in staat zult zijn uzelf op voldoende wijze tegen het onrecht van anderen te verdedigen. U zult zich dan alleen niet tegen het onrecht van anderen verdedigen, wanneer u beseft dat voor u en de anderen, of desnoods alleen voor de anderen, een zodanig nut is te verwachten, dat de verdediging kan wachten tot u in een andere wereld uw werkelijkheidsbesef hervonden hebt.

Goedenavond.

(sterk bekort)

d.d. 23 juni 1978